

1. Pinksteren: Gods nieuwe begin

Over de Noorse poolreiziger Roald Amundsen gaat een mooi verhaal. Amundsen was de eerste mens die de Zuidpool bereikte, in 1911, maar hij maakte ook reizen naar de Noordpool. Op één van die reizen nam hij een postduif mee, en toen hij de magnetische pool had bereikt, liet hij die duif los. De duif vloog naar zijn huis in Noorwegen. En toen de duif kwam aanvliegen, moet zijn vrouw het hebben uitgeroepen: 'Hij leeft! Roald leeft!' Die duif was het teken. En eigenlijk is dat toch Pinksteren? Jezus is naar de hemel gevaren, en op Pinksteren daalt de Geest neer, als een duif. Die Heilige Geest maakt het duidelijk: Jezus leeft! Hij mag nu zitten aan de rechterhand van God, en aan Hem heeft de Vader alle macht gegeven in hemel en op aarde. Alle macht! En door Zijn Geest werkt Hij in deze wereld, Hij laat Zijn kracht zien. Onstuitbare Geestkracht. We lezen dat prachtige visioen uit Ezechiël 47. En als je dat visioen op je in laat werken, dan merk je dat daar het werk van de Heilige Geest al op een indrukwekkende manier wordt beschreven, ruim vijf eeuwen voor Christus. Wat in Jeruzalem gebeurt op het Pinksterfeest, en wat daarna gebeurt in de wereldgeschiedenis, wordt in Ezechiël 47 al helemaal, symbolisch, beschreven. Ezechiël, wie was dat eigenlijk? Ezechiël leefde in de tijd van de Babylonische ballingschap. Het Joodse volk zat als ballingen gevangen in het verre Babylon, waar nu Irak is. Jeruzalem lag in puin, platgebrand, verwoest, de tempel was één grote ruïne. En dan krijgt Ezechiël visioenen van hoop, van uitzicht, van een nieuwe toekomst. Vanaf hoofdstuk 40 lezen we over een nieuwe tempel, en heel uitgebreid wordt deze nieuwe tempel beschreven. Het is een tempel die tot nu toe nooit gebouwd is. En zijn deze visioenen eigenlijk bedoeld om een blauwdruk te geven voor een tempel die nog gebouwd moet worden? Of is deze tempel een beeld van het volk Israël na de ballingschap? Of een symbool van het koninkrijk van God op aarde? Daarover lopen de meningen flink uiteen. Maar hoe dan ook, het visioen van deze tempel houdt een belofte in, het is een beeld vol hoop. In hoofdstuk 43 wordt beschreven hoe de HERE Zelf terugkeert naar Zijn tempel, om opnieuw te komen wonen te midden van Zijn volk. Dan wordt ook het altaar ingewijd, als plaats van verzoening. Alles wat er instaat tussen God en Israël, alle zonde, alle kwaad, wordt weggedaan. De lijn naar God komt weer open, er komt een nieuw begin. En dan krijgt Ezechiël dit visioen. Vanuit de tempel borrelt water op, onder de drempel van de oostelijke deur is er zomaar opeens zo'n bron, opeens: helder water! Waar komt dat water vandaan? Het staat er niet bij! Het is er, zomaar, opeens! God doet iets dat volkomen nieuw is! Het is een nieuwe schepping: God creëert nieuw levenswater! Dat stroompje gaat dan door de voorhof van de tempel, naar de buitenste muur, met daarin de Oostpoort. En tussen de tempel en de buitenmuur staat het altaar. En ook daar komt die stroom langs. Langs het altaar, langs die plaats van verzoening. En dan gaat dat water naar de Oostpoort, de buitenpoort die uitkijkt op het Oosten, en daar stroomt het water onder de poort door. Ezechiël wil dat gaan bekijken, maar hij mag niet door die Oostpoort naar buiten. Weet u waarom? Omdat de Oostpoort altijd gesloten moest blijven. Niemand mocht door de Oostpoort heengaan, lezen we in hoofdstuk 44: 2, niemand, behalve de HERE Zelf. Die zal aan het einde van de tijd in volle glorie door de Oostpoort Jeruzalem en de tempel binnengaan. Dat is vandaag de dag nog steeds de verwachting van de Joden, en ook van veel christenen, als het gaat om de huidige Oostpoort, de Gouden Poort, u kent 'm vast wel van foto's van Jeruzalem, of u bent er misschien zelf geweest, die Gouden Poort is dichtgemetseld. Maar de Messias, die zal door de Gouden Poort Jeruzalem binnenkomen. Ezechiël mag dus niet zomaar even de stroom van dat water volgen, de Oostpoort door. Zijn gids in het visioen, een engel van God, maakt een omweg met hem. Hij moet buitenom, door de Noordpoort, en dan ziet hij hoe dat water onder de Oostpoort door borrelt. U voelt al wel aan, dat in dit visioen een heel belangrijke boodschap ligt. Dat water gaat door een poort waar alleen de HERE doorheen mag! Dit is water van God, een beeld van de Heilige Geest! Die Geest ontspringt in de tempel, daar waar God wil wonen bij de

mensen, daar waar het altaar is, waar de verzoening plaatsvindt, daar borrelt de Geest zomaar omhoog. De verbinding met het Nieuwe Testament ligt nu voor de hand. Wat zei Jezus tegen Zijn discipelen, vlak voor Zijn hemelvaart? 'Blijf in Jeruzalem, en wacht op de belofte van de Vader!' En dan eindigt het Lukas-evangelie met die grote blijdschap van de discipelen: 'Zij keerden terug naar Jeruzalem, met grote blijdschap, en zij waren voortdurend... ja, waar? ... in de tempel (!) terwijl ze God loofden en dankten.' En in

Handelingen 1: 14 wordt ons verteld dat de discipelen voortdurend eendrachtig bleven volharden in het gebed, tot het moment dat God antwoord geeft: de Heilige Geest wordt uitgestort! Een nieuw begin, net als die nieuwe bron in de tempel. Door de verzoening die Jezus Christus heeft bewerkt, daardoor komt er ruimte voor de Geest. Dat geldt ook in ons leven! Als er onbeleden zonden zijn,

als je onverzoend leeft met God, of onverzoend met andere mensen, dan houdt dat de Heilige Geest tegen! Pas als er verzoening heeft plaatsgevonden, dan borrelt de Geest omhoog. En die Geest, die hebben wij nodig! U en ik, jij en ik, wij hebben een bron nodig! Wij kunnen in ons leven niet zonder een bron, om uit te putten. Want anders raak je uit-ge-put. Wij hebben een bron nodig, een voedingsbron, om te kunnen leven, om te kunnen geloven, om te kunnen hopen, om te kunnen liefhebben. Zonder zo'n bron staat de wagen van je leven vroeg of laat stil. Zonder zo'n diepe bron kun je het misschien nog een tijdlang volhouden met wat oppervlakkig plezier, of je zet nog eens extra de tanden op elkaar, maar het houdt een keer op! Déze Bron, de Heilige Geest, geeft altijd nieuw leven! En waar vinden we die bron? We hebben ervan gezongen, Psalm 87: 'O Jeruzalem, stad van God, in u zijn al onze fontein, al onze bronnen!' Onze bron ligt in de tempel, en naar onze situatie vertaald, betekent dat: onze bron ligt in de ontmoeting met God. Waar wij Hem ontmoeten, in ons gebed, in het lezen van de Bijbel, maar ook hier, in de kerk, of thuis, als je meeluistert, daar vindt een ontmoeting plaats met de levende God, met de HERE, die machtige majesteit! In die ontmoeting mogen we Hem loven en prijzen en aanbidden. En in die ontmoeting mogen wij onze schuld belijden. Dan worden we door Hem gewezen op het offer, nee, niet het offer van een dier zoals vroeger in de tempel, maar het offer van Jezus, die voor ons naar het kruis ging. Hij nam al onze zonden op Zich, al onze schuld, en Hij ging eraan onderdoor. Hij stierf, maar God wekte Hem op! En nu is het goed. Helemaal goed! De rekening van de zonde is betaald! Even een vraag: die tempel, is dat voor jou bekend terrein? En dan bedoel ik niet deze kerk, of kerken in het algemeen. Nee, die tempel, dat is de ontmoeting met God, en de ontmoeting in de kerk is daar één aspect van. Zoek je daadwerkelijk het contact met God? Of rol je elke dag je bed uit en ren je de dag weer in? God nodigt je uit! Ezechiël ziet een nieuwe tempel, en God is er al! Hij is aanwezig! En u? En jij?

2. Gods werk in de wereld groeit!

Vanuit die ontmoeting met God ontspringt nieuw leven, de Heilige Geest! En dan stroomt dat water de tempel uit, naar het oosten. Nee, het water blijft niet in de tempel, het moet naar buiten, de wereld in! Maar er is iets vreemds met dat water aan de hand. Die stroom wordt heel snel breder en dieper. Elke keer na duizend el, ongeveer 500 meter, moet Ezechiël door het water heen lopen, naar de andere kant. En eerst komt het water tot zijn enkels, maar de tweede keer al tot zijn knieën, en de derde keer al tot zijn heupen! En de vierde keer kan hij niet eens meer lopen, hij moet zwemmen, het water is te diep geworden!

Die beek, die is als een wadi. Zo'n droge beekbedding in het Midden-Oosten. Als het gaat regenen, dan kan de droge grond het water niet opnemen, dus al het water loopt meteen naar de beekbedding, naar de wadi, en in een mum van tijd is het niet meer een droge beekbedding, maar een brede, stromende rivier! Alleen: hier, in dat visioen, regent het niet! Nee, het water borrelt op uit de tempel. En je zou verwachten dat dat water dan snel verdampt. Maar het wordt een rivier! Onvoorstelbaar! Maar het klopt! Het klopt helemaal! Lees het maar na in Handelingen 2. Het begint met die groep discipelen, die samen aan het bidden zijn, en

als dan de Geest wordt uitgestort, dan komen er op diezelfde dag nog drieduizend mensen bij, die zich allemaal laten dopen. En dan lezen we in vers 47: 'En de Here voegde dagelijks mensen die zalig werden aan de gemeente toe.' En ook de discipelen moeten Jeruzalem uit, de wereld in, want het gaat verder, het groeit! Je ziet het als het ware voor je ogen gebeuren: die beek die steeds dieper en breder wordt! Je denkt misschien: 'Was dat nou vandaag ook nog maar zo! Zo'n toename...' En inderdaad, we hebben vooral in West-Europa héél veel krimp gezien, en die krimp gaat ook nog wel even door. Maar er is een tegenbeweging, jonge mensen die tot geloof in Jezus Christus komen. Twee weken geleden stond er in het *Magazine* van *De Volkskrant* een artikel van elf pagina's over jongeren die christen worden en zich laten dopen. Het was een reportage vanuit een Rooms-Katholieke parochie in Tilburg. Ik lees een stukje voor.

'We hebben altijd wel jongeren en volwassenen bij de doop gehad, maar dan moet je denken aan twee, drie, vier mensen,' zegt pastoor-deken Robert van Aken (54). 'Sinds vorig jaar worden we een beetje overspoeld door jonge mensen. We zijn over het dode punt heen.' De deken, die vanavond bij de nachtmis vijftien jongeren en volwassenen zal dopen in de St.

Dionysiuskerk in Tilburg, heeft al lang niet meer, of eigenlijk nog nooit, zulk goed nieuws te delen gehad. (...)

'In de kerkbanken zijn een paar generaties verdwenen,' zegt Lars Benthin (32), zelf bekeerling en hoofdredacteur van Credo, een platform voor katholieke bekeerlingen. 'Je ziet er mensen van 70-plus, nauwelijks veertigers en vijftigers, en dan een groeiende groep jongeren.' Benthin ziet deze tijd als een nieuwe fase na de ontzuiling. 'In de jaren zestig en zeventig doopten christelijke ouders hun kinderen bij hun kerk, maar was er nauwelijks nieuwe aanwas. Een deel van die kinderen verliet tijdens de ontzuiling de kerk. Jongeren die nu opgroeien, hebben die zuilen niet. Ze leven in een wereld die van chaos aaneenhangt, ook op hun smartphone. Alles mag, maar ze zoeken richting en zingeving.'

In het artikel worden vier jongeren geïnterviewd. Wat ze zeggen is vaak heel treffend. Bijvoorbeeld deze zin van Ophelie Verhagen, 15 jaar oud: 'Het is voor mij alsof het geloof iets heeft gemaakt waarvan ik niet wist dat het gerepareerd moest worden.' Ik vind dit zo'n mooie zin! Mensen komen tot geloof en ontdekken: 'Hé, er is iets stuk in mijn leven, dat moet gerepareerd worden.' Dat is wat de Bijbel 'zonde' noemt, zonde die verzoend moet worden. Aan het eind van het artikel is die doopplechtigheid voorbij. En dan staat er dit over Jamie Liu, 22 jaar.

Jamie staat nog altijd te grijzen. 'Het is niet te beschrijven,' zegt hij. 'Ik ben ontroerd. Ik zou wel willen huilen, maar ik ben te gelukkig. Het was een moeilijke weg hiernaartoe, dit betekent veel voor mij. Ik kan alleen maar iedereen aanraden de Heer Jezus te omarmen. Hij maakt je compleet, dit is voor mij de bevestiging. Ik ben als een vuurbal die niet kan stoppen dit gevoel te delen. Dit vuur gaat niet meer uit. De leegte is opgevuld.' (Tot zover Jamie.) Ik ben zo dankbaar dat ik in deze tijd mag leven. Want dit gebeurt niet alleen in de katholieke kerk, maar ook in protestantse kerken, evangelische kerken, orthodoxe kerken, noem maar op. De Geest stroomt de wereld in, en God voegt dagelijks mensen toe. Ook nu!

3. Door Gods Geest verandert doodsheid in leven!

Maar die stroom gaat nog verder. Vers 8 van Ezechiël 47: 'Dit water stroomt weg naar het oostelijk gebied en stroomt in de Vlake naar beneden en komt in de zee. In de zee uitgestort, wordt het water gezond!' De zee oostelijk van Jeruzalem, de Dode Zee! Die hele stroom, die stort zich, met een geweldig gebruis, in de Dode Zee! En dan gebeurt er iets ongelooflijks! Die Dode Zee verandert! Het wordt een Levende Zee! Het gaat krioelen van de vissen, allerlei soorten vissen, ja, overal staan vissers! Langs de heel kust! Kun je het je voorstellen? Het water van de Dode Zee is zo zout, dat je lichaam helemaal wordt opgetild, je drijft. In de Dode Zee is totaal geen leven, niks! Geen plantje, geen visje, helemaal niks! Alleen maar doodsheid. Die zee gaat bruisen van leven! Je kunt je toch bijna geen mooier beeld van de Heilige Geest voorstellen? Als die Geest onstuitbaar in je leven komt, dan wordt doodsheid veranderd in leven. Haat bijvoorbeeld, haatgevoelens. Haat kan je verteren. Je kunt er helemaal in rondcirkelen. Iemand die jou iets heeft aangedaan. Je hele leven

zit vast, door de haat. En dan komt de Heilige Geest, en die Geest verlegt je aandacht naar God. En dan krijg je zicht op de liefde van God. En je laat die ander even voor wie die is, en je gaat je richten op de HERE. Dan is het of de kraan opengaat, dan gaat er heilzaam water door je leven heen spoelen, en alle gifstoffen, ze worden afgevoerd, meegenomen. Datzelfde geldt voor andere dingen. In het artikel vertelt Fleur van Riel, 17 jaar, over de verandering in haar leven. Ik lees weer even voor.

Fleur is druk in haar hoofd, zegt ze, maar heeft rust gevonden in het geloof. 'Ik kan nu berusten in dingen die gebeuren, want ik geloof dat God een plan heeft. Toen mijn opa overleed, heeft dat me geholpen. Ik bid nu voor de mensen met wie ik ruzie heb.

Oordeel niet, je weet niet wat die persoon die dag heeft meegemaakt, denk ik nu sneller. Mensen zeggen het ook tegen me: Fleur, je bent veranderd, op een goede manier.'

Met een klatierend geluid stort die rivier zich in de Dode Zee. Maar dat is niet alleen een beeld voor je persoonlijke leven, nee, ook gemeenschappen kunnen veranderen, huwelijken, gezinnen, families, kerken, zelfs hele dorpen, steden, landen. De wonderen zijn de wereld nog niet uit, de kracht van de Geest is onstuitbaar. In de Dode Zee zwemmen véle soorten vis. Zie je dat? Vele soorten vis! De Heilige Geest houdt van veelkleurigheid! De gemeente van Christus bestaat uit mensen uit álle volken, zwart en bruin, en rood en geel en blank. Psalm 87, wéér Psalm 87, de Pinksterpsalm: 'Rahab (dat is Egypte) en Babel,' volk na volk allemaal vinden ze hun bron in Jeruzalem. In de wereld is steeds meer polarisatie. Maar het is Jezus, die ons bij elkaar brengt. De Geest houdt van veelkleurigheid, en als wij ons verheven voelen boven andere volken, dan is dat een barrière voor de Geest, om te kunnen werken. De Dode Zee zit vol vis! Allerlei soorten vis. Maar... Maar er staat ook, zomaar, in dit prachtige visioen, een donker zinnetje. Vers 11: 'Maar de moerassen ervan en de poelen ervan zullen niet gezond worden. Zij zijn aan het zout prijsgegeven.' Daar moet je niet overheen lezen, over dat zinnetje, ook al is het moeilijk. Wat betekent dat? 'De moerassen en de poelen zijn aan het zout prijsgegeven.' Weet je, die moerassen en poelen staan niet in verbinding met de Dode Zee, die nu een Levende Zee is. Er zit een barrière tussen. En ook dat is een realiteit. Je kunt je afsluiten, als mens. Je kunt je afsluiten van de Heilige Geest, van God, van die bron van levend water. Je kunt je ervan afkeren. En dan bereikt die stroom jouw leven niet. Soms hoor je mensen zeggen: 'De Heilige Geest, die woont in iedereen, in elk mens.' Dat klinkt heel sympathiek, maar het is niet waar. Helaas niet. Je kunt je afsluiten. Maar aan God ligt het niet! Petrus houdt een toespraak op die Pinksterdag, en hij nodigt in Gods naam iedereen uit: 'Bekeer u en laat ieder van u gedoopt worden in de naam van Jezus Christus, tot vergeving van de zonden, en u zult de gave van de Heilige Geest ontvangen!' Dat is een belofte, voor iedereen! Als je je bekeert, dan mag ook jij je laten dopen, als dat eerder nog niet is gebeurd. Doe dat ook! Je wordt van harte uitgenodigd! En dan mag je weten dat de Geest ook in jou woont en werkt! Dat is een belofte, en God houdt altijd woord!

4. Gods Geest maakt ons tot vrucht-dragende mensen

Tenslotte nog dit. Zie je in gedachten die bomen, langs de oevers van de beek? Groene bomen, de wind ruist in de bladeren. En in het licht van de zon hangen de mooiste vruchten te blinken. Twaalf keer per jaar! Elke maand! En de bladeren? Die zijn altijd groen en fris. Ze hebben zelfs een geneeskrachtige werking. Wat is dat nou voor beeld, van die bomen? Kijk nog eens goed! Zo'n boom, dat ben jij! Als je aangesloten bent op de bron, als je leeft in een open verbinding met God, dan bloei je op! En dan draagt je leven vrucht. Overvloedige vrucht! Paulus schrijft erover in Galaten 5. Hij zegt: 'De vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, geduld, vriendelijkheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid, zelfbeheersing.' Ezechiël beschrijft het: 'Elke maand zullen zij nieuwe vruchten voortbrengen, want het water ervoor stroomt uit het heiligdom.' Zo zijn we weer terug bij het begin. Waar ligt jouw bron, de bron waaruit jij put? In de ontmoeting met God? Als dat zo is, dan zal de Heilige Geest je vervullen, en door je heen werken. Dan zal op deze Pinksterdag ook boven jouw hoofd die duif komen aanvliegen, en je zult het uitroepen: 'Hij leeft! Jezus leeft! En Hij geeft ook mij Zijn onstuitbare Geest-kracht!' Amen.